

то стоялъ; нѣма съмнение, че и клона и той съ бравата
едно се тѣрколилѣ, при това хитрия опълченецъ се сери-
зно наранилъ. Полковникъ Кесяковъ се върна съвършено
поводенъ отъ обяснението съ генерала. Вечерта отидохъ въ
двѣци и заварихъ при генерала воеводата Панаиота; Па-
наиотъ е мой старъ познатъ, — сѣщия оня, който ми бѣше
намѣрилъ конакъ въ дома на Хайнъ — кюйския свѣщеникъ,
че сетнѣ ми даде проводникъ до Казавлѣшкия пѣтъ.

Панаиотъ облѣченъ днесъ, както и при първата ни срѣща,
съ чепкенъ отъ камилско сукно, широки панталоне и високи
ботуше, препасанъ съ русска сабля.

Вечерта прекарахъ особено приятно, като слушахъ
Панаиотовиѣ разказе. *) Оказва се, че и малкиѣ бѣлгарски
шайки се борятъ съвършено самостоятелно повечъ отъ 10
години съ турското правителство, дѣйствуватъ повечето по
планинитѣ и горитѣ, нападатъ пощитѣ, пѣтуваущитѣ турски
паши, по нѣкой пѣтъ разграбватъ нѣкое и друго турско се-
ло и проч.; за това пѣкъ и правителството е прибѣгвало
къмъ най строги мѣрки; ако напимѣръ, нѣкой се е подо-
врѣвалъ въ престѣпление, то сѣ се притѣглювале на отго-
ворностъ всички роднини и множество приятели на обвиняе-
ния; Панаиотъ увѣрява, че понѣкога за едно и сѣщо прес-
тѣпление сѣ бивале до 300 души запрени. За сега воево-
дата располага съ една шайка приблизително отъ 120 човѣ-
ка, които се скитатъ въ Хайнъ кюйския проходъ.

Панаиотъ разказваше по вѣщо и за Еленското дѣло, нѣ
за него ний имаме по опредѣлени свѣдѣния.

2-ий ДЕКЕМВРИЙ

Тѣзъ сутрина рано излѣзохме съ полковника Кесякова
да провѣрѣваме аванпостната цѣпь на 1-та дружина; азъ
вървѣхъ напѣдъ и се приближавахъ вече къмъ 1 ия постъ,
изведнѣжъ виждамъ да бѣга на срѣща ми младо едно ефрей-
торче и вика: «ваше високоблагородие, зейбеци въ долина-
та!» Наведнѣжъ безъ да размислиж, че колкото и да се сла-

*) Воеводата е командувалъ най голѣмата шайка и е ималъ влия-
ние надъ другитѣ.